

ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΠΕΡ ΜΙΑ

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

ΝΩΡΙΣΤΗΚΑ από έναν, κατά τη διάκριση μιάς έκδοσης στη Βρετανία, με τον εφημέριο του χωριού Φ... 'Ο ιερέας αυτός προκάλεσε την προσοχή μου από την πρώτη στιγμή που τον είδα. 'Η χειρονομία του και ο τρόπος της ύψιλλας του έκδοσης την άριστοκρατική καταγωγή του, που δεν μπορούσε να την κρύψει το παλιό, πολυφορεμένο ρόστο του. 'Εκείνο όμως που συγκράτησε περισσότερο το ενδιαφέρον μου για τον ανήλικον αυτόν ιερέα, ήταν η έκφραση του στόματος, που ήταν απλωμένη στο άσπρο, ουντωμένο πρόσωπό του.

Μιά μέρα, ενώ κοινοβόλιαμα μαζί του, ή συζητήσης ήρθε — δέν βλαβερή κ' εγώ πώς — γύρω από το αίτιον πρόβλημα του περασμού.

Στό κεφάλαιο αυτό, ο συνομωτής μου ήταν ανεξάντηλος. Καί ή μόρφωσις του και ή θέσις του (δ' ή πόσις εξουσιοδότησις θα είχε άποψι άσ όσ ό τούτ ή), τού έδωκαν το δικαίωμα να γραφήσι καλά το άνθρώπινο αυτό άμάρτημα, την έκταση και τις συνέπειάς του...

Σέ μιά στιγμή όμως πρόσεδα ότι ο εφημέριος συνέλαβε τη σύλληψη άφρονήμονος κ' ότι είχε βυθισθή σε μελαγχολία. Καί ξαφνικά έσπευε να μιλήσ. Είχε μείνει άκίνητος, με τά βλέμματά χαμένα στο κενό. Σεδάκτρα τη σιωπή του και τούσ στοιχημαίους του.

'Υστερ' από λίγο, ο εφημέριος σήκωσε το κεφάλι του, μού έφωτίξε ένα παράξενο βλέμμα και μού είπε με φωνή άλλοτριμένη :

—Θά σου άμνησθώ ένα περιστατικό, που έπαιξε κάποτε να το παρακολουθήσω ο ίδιος. Καί ή ιστορία αυτή θα σε πείσει καλύτερα από πολλά θεολογικά και ηθολογικά βιβλία, σε τί καταστραφή μορφή να ορίση τον άνθρώπου ο περασμός, πόσο διαβολική και μυστηριώδης είναι ή δύναμιά του...

'Τό δόγμα αυτό — γιατί πρόκειται περί πραγματικού δόγματος — συνέθη πριν από πολλά χρόνια, μακριά άπ' έδώ, στά σύνορα της 'Αλσατίας, στον πάγκο του μαρκεσιού ντε Φοντεγκρέ. 'Ο μαρκεσιός αυτός ζούσε μόνος, άποψενόμενος. Δέν έρχόταν σε καμιά επαφή με τόν κόσμο. Μοναδική του άσχολήσις ήταν ή συλλογή παλιών άντικειμένων και έργων τέχνης. Στά μεγάλα δωμάτια τού πάγκου του είχε συγκεντρώσει τά άραιότερα κομφοτέγηματα όλων τών αιώνων και όλων τών χωρών...

'Όταν δύο άνθρώποι έχουν την ίδια κλίση και τις ίδιες ιδιοτροπίες, είναι έπιόμενο να αισθανόταν μεγάλη άμοιβαία άγάπη. 'Έτσι και ο μαρκεσιός είχε σε έξαιρετική έκτίμηση και φιλία τόν νεαρό δικηγόρο τέ Χ... γόνου μιάς από τις καλύτερες οικογένειες της Γαλλίας και μανιωδή σπύλιση άνακενιμένων τέχνης.

'Μιά μέρα ο δικηγόρος έλαβε ένα γράμμα από τόν μαρκεσιό, ή άποιοσ τόν προσκαλούσε να πάη να περάσει μιά βδομάδα μαζί του στον πάγκο. Με την ευκαιρία μάλιστα αυτή, θα τού έδειχνε ένα σπάνιο κομφοτέγημα, που είχε άγοράσει τίςεντατα, έναν άρχαιο Έλληνα δακτύλιο, άμνησθης αξίας. 'Ο δικηγόρος είχε πολλή έγγρασία εκείνη την ημέρα. 'Η άνυπομονήσις του όμως να δει τόν δακτύλιο, τόν έκανε να τά παρατήρησι όλα και να ξεκινήση για τόν πάγκο του μαρκεσιού.

»Μόλις ο δικηγόρος έφτασε στον πάγκο, συνέχισε ο εφημέριος, ύστερ' από μιά άμυρόστιγη σιωπή, πρώτη του δουλειά ήταν να ζητήση από τόν μαρκεσιό να τού δείξη τόν δακτύλιο. 'Ο παρνοξενιστής, χειμολογώντας από εγχαρίστηση, σε μιά αίθουσα, στην όποία έφύλαγε τό μεγαλύτερο και σπουδαιότερο μέρος της συλλογής του. Σ' ο κέντρο της σάλλας αυτής βρισκότανε μιά βιτρίνα, γεμάτη διάφορα δακτυλίδια, παλιά νομίσματα, κοσμήματα, πολύτιμα πετρώδια, όλα ιστορικής αξίας. Καί στην καλύτερη θέσι της βιτρίνας ήτις ήταν τοποθετημένος, πάνω σ' ένα κομμάτι μαύρου μεταξωτού ύφρασι, ο Έλληναός δακτύλιος.

'Ο μαρκεσιός άνοιξε την βιτρίνα, πήρε τόν δακτύλιο με μεγάλη προσοχή και τόν έδωσε στο δικηγόρο, ο όποιος έμεινε άλλοος άπ' την κατάπληξι του, μακριά στο μοναδικό αυτό κομφοτέγημα. 'Ο μαρκεσιός τόν έκανε να συνέλθη, χριπώντας τον έλαφρά στον ώμο...

'Η συγκίνησις του δικηγόρου βράστασε ως άργά ή νύχτα, και όταν άκούη ο φίλοξενόμενος τού μαρκεσιού έπαισε στο κρεβάτι να κοιμηθή. 'Ο δικηγόρος αυτός ήταν άνδρακος άσπαστρών ήθων άρχόν. Ποτέ δέν είχε κάνει κάτι τό άξιαμακάριο. Μά ή έπιθυμία του να ξαναδιδόνε τόν δακτύλιο ήταν άνωτερη άπ' τις δυνάμεις του. Καί όταν βεβαίωθηκε ότι όλοι στον πάγκο είχαν κοιμηθή, βγήκε αγά-αγά από τό δωμάτιο του και τράβηξε μηχανικά σχεδόν γ'α την αίθουσα όπου βρισκόταν ή βιτρίνα. Μου έφτασε έξω από την πόρτα, τού φάνηκε ότι άκουσε από μέσα κάποιο παράξενο κρότο... 'Ανοιξε άπότομα την πόρτα και άναψε τό ηλεκτρικό. Τα βλέμματά του έπεσαν άμέσως στη βιτρίνα... Καί είδε τό σε διόκληρο τό γυαλί της είχε άρραφωθή. Τό παράθυρο που έβλεπε στο πάγκο ήταν άνοχτό...

'Ο δικηγόρος έφωτίξε γύρω του μιά έξεταστική ματιά. Πίσω από ένα Κινέζικο παραβάν είδε δύο άνδρικά πόδια... 'Ο κλέφτης δέν είχε προκίσει να φύγη... Μιά τρομαχτή σκέψις πέρασε τότε ξαφνικά, σέν άσραπτι, από τό νοσο του δικηγόρου. 'Έτσι άπως ήσαν τά πράγματα, θα μπορούσε να προσποιηθή ότι δέν άντέληξε τόν ήσθη, να πάρη τόν δακτύλιο και να φύγη, άφίρνοντας τόν διαρρηκτη ή' άδειάση τη βιτρίνα. 'Όταν, την άλλη μέρα, ή' άπεκαλίτετο ή κλιση, όλοι τά νομίζαν ότι ο κλέφτης, μαζί με τ' άλλα άντικείμενα, πήρε και τόν δακτύλιο...

'Τό διαβολικό αυτό σχέδιο καταστρώθηκε από έναν άνθρώπου διακρινόμενον για την τιμωρία του ! Μά ο Πειρασμός λαμίζε και την πού λογική συνείδησι... Καί ο δικηγόρος παρατηρητικώσις την άπόφασί του, χωρίς τόν παρνοξενό διατηρή...

'Υστερα από μιά βδομάδα, συνέληφθη ο διαρρηκτης. 'Ήταν ένας νεαρός εργατικός, ο όποιος έμεινε χωρίς δουλειά και σκέφτηκε στην άπελευσία του να κλέψη κάτι για να ζήσει την γυναίκα του και τό παιδί του. 'Εξ δικαιολογητικά παρουσιάζε ότι από όλη την συλλογή τού βίρρε στη βιτρίνα, έβλεπε μονάχα μερικά παλιά χρυσά νομίσματα... 'Αρνήθηκε βέβαια ότι είχε πάει και ένα δακτύλιο. Καί ο ίσχυρισμός του ότι άκουσε κάποιον να μιλήει στην αίθουσα, ενώ ήταν κρυμμένος πίσω από ένα παραβάν, δέν έλήθη ως ήσθη. 'Ο μαρκεσιός είχε άπολυτή έμπιστοσύνη και στον δικηγόρο και στο ήπρημαίο προσωπικό του. Καί ο κλέφτης καταδικάστηκε σε δύο έτών φυλάκιση...

'Ο δικηγόρος πήρασε μέρ'ς άπεφρονήσις άγωνίας. 'Η σκέψις ότι ήταν άμμος, έπειδή είχε κλέψει ένα φίλο του κ' έπειδή έπεράσανε με την σιωπή του ή θέσι ενός κατηγορουμένου, τόν έκανε να χριπώνε τό κεφάλι του από άπελευσία... Μά ήταν πολύ άργά πειρά για ν' άποκαλύψη την άλήθεια, γιατί θα κηλιδόνε τό οικογενειακό τόν όνομα...

'Όταν όμως έμαθε την καταδίχη τού διαρρηκτη, κόμισσε έναν κλονημαίό τούνο ίσχυρο, ώστε έπεισε άφωτιστος στο κρεβάτι, με πνεύσ...

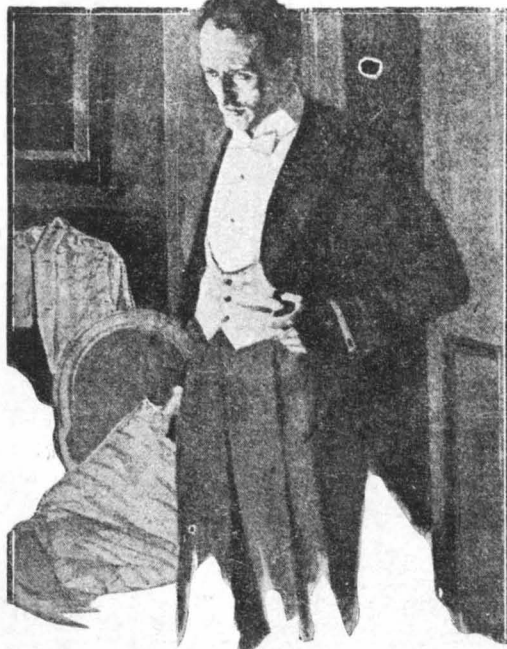
'Ο πατρός τού τόν κτύπησε τού είδε ότι δέν έφραζε, πριν περάσει ένας τουλάχιστον μήνας, να ύποβληθή στον κόπο ενός ταξιδιού, για να επιστρέψη στην πόλι του. 'Ο μαρκεσιός φάνηκε πρόθυμος να τόν φιλοξενήση στο δάστιμα αυτό...

'Μιά μέρα, ο δικηγόρος έκανε μόνος του ένα υακρινό περίπατο στα περσιχάρα. 'Όταν κοιμόστανε, έσπλωσε κάτω από ένα δένδρο. Εβγαλε από την τσέπη του τόν δακτύλιο, που τόν είχε πάντοτε πάνω του, και άρχισε να τόν άποθαμιάη για μιά άκόνη φορά, με πικρή ήδυσθη... Τέλος ξανάβυλε τό κλεμμένο κομμάτι στην τσέπη του και γύρσε στον πάγκο...

'Υστερ' από τρεις ώρες, ενώ ο δικηγόρος καθότανε στη βιβλιοθήκη και ξεφύλιζε ένα περιοδικό, είδε να έμφρανίστατε ξαφνικά μπροστά τού ο μαρκεσιός, χαρούμενος και ταραχμένος συγχρόνως, κρατώντας στο χέρι του τόν περιημένο δακτύλιο...

—Εβρήθη ο δακτύλιός μου ! φώναξε ο παρνοξενιστής, χωρίς να άντιληφθή ότι ο δικηγόρος είχε σηκωθεί από τη θέσι του ταραχμένος και κατάχλωμος κ' έμπαζε νεύματα τις τσέπες του. 'Ενας χαροφύλιος τόν είδε πριν από λίγη ώρα στα χέρια μιάς γυναίκας, στο γειτονικό μας χωριό. Την ώφτησε πού βρήκε τό κόσμημα αυτό. Κι' εκείνη τού άποκαθίρηκε ότι τό βήρρε στο δάσις... Σέρις όμως πού εινε ή γυναίκα αυτή ; 'Η σκέψις τού διαρρηκτη ! 'Ο κλέφτης άσως θα της τόν έδωσε να τόν φιλήση ! 'Α ! θα την στείλω κ' αυτή στη φυλακή !...

'Ο δικηγόρος μόλις άναπνέει. Κα-

Είχε σηκωθεί από τη θέσι του ταραχμένος, κατάχλωμος...

('Η συνέχια εις την σελ. 1196)

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1161)

τό όσσο λίγο έλειψε να τόν πνίξει, ξαναένοιξε στο στόμα του. Τά μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα. Ήρριξε με δύναμη τά δόντια του. Καί ύστερα θρυζήθηκε θυμωμένος με τόν ίδιο του τόν έαυτό: — Ψάρε, λοιπόν, καλιόσκυλο !... Καί, με μιά άποφασιστική νίηση, έχωσε καί πάλα τόν κομμάτι τόν κρέας στό στόμα του. Μά δέν μπόρεσε να τόν καταπεί. Το κρέας έμεινε στό λαιμό του, χωρίς να πηγαίνει ούτε άπάνω, ούτε καί κάτω. 'Ο Γιάννης Κίς άπλωσε τά δύο χέρια του μπροστά. Το ψηλό και ξερακιανό σώμα του έκανε μαριζές στρωφές καί ύστερα ξεπλώθηκε... Σπατάρισε λίγο, σάν τόν ψάρι, όταν τόν βγάζουν στη στεριά κι' έμεινε άκίνητο... Κανείς δέν άντελήφθη τήν εξαφάνισι του Γιάννη. Πέρασε άπαρατήρητη, όπως καί ή παρουσία του στο γλέντι καί στη ζωή...
ZSIGMOND MOPICZ

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1184)

τάλας τί εχε γίνει. 'Ο δασκάλιος τού έπεσε από τήν τσέπη του στο διάσος, καί, από μιά σαιτανική σύμπτωση, τόν κόσμημα αυτό έτιγχε να τόν βρη ή γυναίκα άκριβώς εκείνου πού κατηγορήθηκε για τήν κλοπή αυτή !... Τί έπεσε τώρα να κάνει ο δισηγόςος; Ν' άφήσει να κατηγορηθή ή άθώα αυτή γυναίκα ως συνένοχος τού άνδρός της; Ή Α! όχι! 'Ο δισηγόςος καταλάβαινε ότι δέν θα μπορούσε να άπαρφήξει καί τήν δεύτερη αυτή άτμία !... »Καί όμολόγησε στον μαρκήσιο όλη τήν αλήθεια... Καί από τού εξαφανίστηκε από τόν κόσμο... Καί κανείς πιά δέν τόν ξανάδε... «Αλλά κάνει ο πειρασμός, όταν δέν μπορούμε να τόν καιτανίζουμε μέσα μας...», ειπε ο ιερέας με θλιμμένη φωνή, τελειώνοντας τήν αφήγησή του.

Τού έφριξα ένα βλέμμα και, χωρίς να ξέρω κι' εγώ γιατί, έκανα τή σέψη ότι πθανόν ο ιερέας αυτός, με τούς άριστοκρατικούς τρόπους, να ήταν ο ίδιος ο δισηγόςος πού ζήτησε να έξιλεωθή για τόν άμαρτημά του, εξαφανίζόμενος από τόν κόσμο, κάτω από ένα όρσο...
PIERRE MILLE

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1170)

πόρτα καί τόν καταφέρανε να γυρίσει πίσω. —Βρέ, φρέθηκε έτσι στον Πανάγο! τού ειπαν. Σ' αυτό τόν άγιο άνθρωπο, πού τόσο σ' αγαπάει !... —Νά μην άνακατείνεται στο ερίθασό μου, άποκρίθηκε ο παπάς. —Βρέ άμάν, βρέ Παπα -Δούλη !... —Τίποτα ! Θα βγάλω καμιά ώρα τήν κομπότσα, καί τότε... —Βρέ άμάν !... Βρέ έλα, Παπα -Δούλη, άπάνω, καί δέν σου μιλάει κανείς !... Βρέ έλα να τού φιλήσεις τόν χέρι καί να σέ συχωρέσει ο γέροντας !...

Σέ λίγο ο Παπα -Δούλης ξαναπροσκαίνωσε τόν έπίσκοπο. —Έμια συχωρέμενος, άγιε Δέσποτα; —Άφού τόν θέλεις... ειπα. —Νά βρωέω λίγο τόν παπά; —Βρέ τον, μά μονάχα τόν Κοιρτασούσι !... Έτσι κι' έτσι διαβόλωχορι εινε αυτό, ειπε από μέσα του ο Δεσότης. —Πώς; —Βρέ τον, ειπα, επιτέλους, λίγο, βρέ εύλογημένο, μά μη τόν... έ-ξευτείλεις !...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1183)

πως όταν ήμουν ένας μικρό κι' άθώο κορίτσι. Καταλαβαίνετε τώρα ποιά ήταν ή άνταμοιθή μου. "Υστερ' από λίγο καιρό κάνα με τόν γάμο μας...
'Η Λιάνα Ρενιέ σάπασε καί κύτταξε στα μάτια τις συγκινημένες φίλες της.

—Βλέπετε; τούς ειπε κατόπι χαμογελώντας. Καμιά δέν ήξερε τόν μυστικό τού έρωτά μου. Καμιά δέν φανταζόταν πως ειχα γλυτάσει από τά νύχια τού θανάτου τόν αγαπημένο μου. Γι' αυτό, πρέπει να πιστεύετε, ότι κάθε άγάπη, έχει τά μυστικά της καί τις τραγικές της περιπέτειες... Κ' ή Λιάνα Ρενιέ άφισε τόν θλέμμα της να πλανηθή πάνω στα σημεμένα νερά της λίμνης.

ΕΝΤΣΟ ΓΚΑΡΙΦΟ

Η ΓΑΤΟΛΑΤΡΕΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1174)

ποών. Μιά άπ' αυτές τις καλλιτέχνιδες, ή πασίγνωστη Φλωρέλ, έχει ένα θαυμάσιο γάτο τού Σιάμ, ο όποιος όταν δέν έχει όρεξι να φάη, κάνει τήν διάσημη εβεντίττας να χινή δάκρυα πωρα καί να καλή τόν κ. Σιατέ για να τήν πληροφορήσει για τήν ύγεια τού αγαπημένου της «Μόρφω.

'Από τις ιστορίες πού σάς άναφέραμε, καταλαβαίνετε βέβαια ότι ή άγάπη των γυναικών προς τις γάτες εινε παθολογική καί ότι εινε βιανή να τούς άναστατώσει τή ζωή τους. Ύπαρχουν μάλιστα περιπτώσεις διαζυγίου μ' άσφαμή τις γάτες. Ένας σίξμος, π. χ. ειχε άναγκασθή να χωρίσει τή γυναίκα του, γιατί δέν μπορούσε να τή βλέπει να ταιζει τή γάτα της, ή όποια γάμψε τά πάτια με τις τρίχες της καί έχωνε τά πόδια της στις σάλλτες !...
'Ο κ. Σιατέ, τέλος, μάς έδήςωσε, μ' άπόλυτη μυστικότητα, ότι αν θέλει κανείς να ησυχάσει από τούς κωανάδες της γυναίκας που, με τής χαριση ένα γάτο κι' ένα σκύλο ! Δισσεβάζοντας καί τούς έζεινη, δέν θα έχη καθόλου τόν κωρό μ' αλώνη με τόν σίξμο της, καί έτσι θα ζούν άγαμημενα, όπως τόν μήνα τού μέλιτος.

Δέν έχουν λοιπόν καί οι άναγώστες μας παρά ν' άκολουθήσουν αυτή τή συμβουλή τού Παρισίου γιατρού, ο όποιος κάνει χροστές δουλειές περιτομήμενος τις γάτες καί τούς σκύλους των γυναικών της άριστοκρατίας.
ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΙΑΝΤΕ

ΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΗΣ ΜΑΙ'Η' ΓΟΥΕΣΤ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1179)

ή μοικρία γόσσσα. Αυτό κι' έμθαν ασοποβολή, σ' ένα ύπόγειο τού Μπροντοναί, όταν ήμουν άκόμη μιá άσημαντη χροετρία !...
Κ' άνέθηκε πάλι στη βίβλα της, ιεραρισμένη πού της δόθηκε ή ευκαιρία να γελάσει γλάρα με τούς αστυνομικούς της.

'Η Μαίη Γουέστ καίταν, μ' ένα κωαρτεμο ύφος, γύρισε καί μου ειπε: —'Αγαπητή μου φίλη, αυτή ή ζωή θα με πεθάνη !... Καταλαβαίνω πως θα γίνω νευραθενική. Φαντάσο ότι δέν μπορώ να δώ ούτε τόν φίλο μου.

Καί δειχνοτάς μου τούς άγριμους φρορούς της, τούς ντέτικιό της άλοουθιάς της, μου ψιθύρισε με χιούμορ: —Μού άρεσε πάντα να έχω έναν άνδρα στο σπίτι μου. Ποτέ όμως τέσορες «στρωτοίδεις» !...
Κι' ή Μαίη Γουέστ ξεπλώθηκε στο ντιβάν της κι' άναψε τόν εικοστό σιγαρέττο...
ΛΑΟ ΛΑ ΜΠΟΥΝΑ

ΠΩΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑΚΟΠΩΙΟΙ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1178)

φρσε τούς ενόρχους να σίτσεφθούν για τήν έκδοσι της άποφάσεως. Σίμαρνα με αυτήν ο 'Αντρέ Σεριέ στέλνονταν για βίλη του τή ζωή στη Γουάννη, γιατί θεωρήθηκε ως ένας από τούς πύ τρωμερούς έγκληματίας.

Σίμαρνα λοιπόν με τις παρατηρήσεις των έγκληματολόγων, οι κλέφτες, οι σασιδιστά, οι πλαστογράφοι, οι έμμησταί, οι άπατενοές εινε κατά 80 ο)ο κωχετικοί, με λεπτά χέρια πού έχουν μιá υπερβολική διαφάνεια. 'Όσο για τούς άνθρωποκτόνους, τούς άμοιόδρους κωοργούς καί τούς θαναώτους έγκληματίας αυτοί, κατά 80 ο)ο, εινε γεμάτοι δύναμη κι' έχουν άθλητικό σώμα. Καί σίμαρνα μ' αυτές τις παρατηρήσεις, θαόζου πάντα τά λαγονικά της Γενικής 'Ασφαλείας για ν' άνακαλύθουν κάθε μυστηριώδη κωκοποία. Καί τις περισσότερες φορές τά καταφέρουν. Στη Νέα 'Υόρκη, άντιθέτως, έφαρμόζου τή μέθοδο των βασανιστηρίων. Μά, ως γνωστόν, δέν εινε τόσο αποτελεσματική ή μέθοδος, ή όποια στριζέται πάνω στις παρατηρήσεις των επιστημόνων στη σωματική καί στη πνευματική ανάπτυξη των κωκοποιών.
ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

ΓΕΛΑΤΕ ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ, ΓΕΛΑΤΕ!

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1194)

πολύ ! Καί τότε κατάλαβα ότι ο άνθρωπος της χώρας του γελούν μόνον όταν σκεφθούν πολλές μέρες τ' άστεια πού θα τούς πητε !... Μ' αυτό έμένα βέβαια δέν μ' ενδιαφέρει. Το σπουδαίο εινε ότι κα τορθώνω πάντα να γελάω πάρα πολύ κι' έτσι βόηκα τήν ύγεια μου καί άνάσα να νύτρα μου, πού από τή δουλειά των εσοτήτων ειχαν έξασθενήσει πάρα πολύ καί κόντεναν να με κάνουν άληθινό νευρικόπατο. Γι' αυτό σάς δίνω μιá συμβουλή: Γελάτε, γελάτε πάντα... Το γέλιο εινε τόν καλύτερο φάρμακο για τις άρρώστες της ψυχής καί των νεύρων μας.
ΖΑΝΝΕΤ ΜΑΚ ΝΤΟΝΑΝΤ